

Sexploitatie

De Duitse Sarah Voss verscheen in bodysuit in de zaal. © EPA

Simone Biles heeft laten uitschijnen dat Tokio 2021 wel eens niét haar laatste Olympische Spelen zouden kunnen zijn. Biles is niet de beste. Ze is de allerallerbeste all-roundgymnaste ooit, en dat uitgerkend zij overweegt om voor een derde deelname aan de Olympische Spelen te gaan, is een opsteker voor een sport die de gewoonte heeft om elke vier jaar van kindsterren te wisselen.

Biles zal 27 zijn als ze in Parijs aan haar grond oefening begint en als ze dan nog all-round zou turnen, zou dat even straf zijn als de vier Olympische Spelen van Michael Phelps. Is het dan gedaan met de kindsterren in de gymnastiek? Welnee, er zullen altijd trainers zijn die lichter en jonger en kneedbaarder verkiesen boven volwassen springveertjes als Biles of elegante langpootmuggen als Nina Derwael. Het geeft wel aan dat een verhoging van de minimumleeftijd naar achttien jaar niet noodzakelijk leidt tot sportieve devaluatie.

Er is sport wat de aanval die sport mag veranderen en neen, het gaat niet over de psychische terreur. De Duitse Sarah Voss gaf bij het begin van de competitie het voorbeeld: in de kwalificaties sprong ze in een leotard. Prompt leidde dat tot een waternival van tweets, in gang gezet door een Amerikaanse journaliste die ook voor Team USA werkt. Meer van dat, was de teneur.

Zo'n bodysuit heten ze in de gymnastiek ook wel eens een unitard en die naam komt dan weer uit het ballet, waar ze (de mannen dan vooral) al eeuwen in een spannend eendelig pak dansen. In de gymnastiek is dat nog niet ingeburgerd, maar wel wenselijk, als je de reacties een beetje mag geloven. Overigens is de unitard dan weer afgeleid van het woord leotard, dat staat voor het klassieke gymbakje. Die leotard is genoemd naar de acrobaat Philippe Léotard die het pak zelf gebruikte voor zijn optredens, met dien verstande dat de mannenversie korte pijpen heeft. De leotard van de vrouwen is aan de billen diep uitgesneden en hoe dieper, hoe beter.

U weet vast waar ik naar toe wil: een close-up van een vrouwelijke gymnaste die met open benen aan de brug naar de camera toezwaait, is gênant voor de gymnaste. Er zijn lui die zulke foto's uitknippen en verzamelen, maar dan om de verkeerde reden. Ik herinner mij ooit een verhaal dat ik zelf schreef over de trainer van Aagje Vanwalleghem die in een be-

sloten vergadering, waarvan de notulen mij waren doorgespeeld, had geroepen dat zijn meid niet mocht de menstruëren.

Dat werd niet door de fotoredactie van deze krant een beetje ongelukkig geïllustreerd door een plaat van Aagje die met opengespreide benen naar de lens kwam toezwaaien. Waarop Aagje kwaad werd. Terecht. Oké, door sommige bodysuits van de mannen priemt ook wel eens een bult, maar ik heb nooit begrepen waarom vrouwen in al te nauwsluitende, niet altijd flatterende maar vooral weinig verhullende outfits aan sport doen en mannen niet.

Als één sport seksistische kledingvoorschriften heeft gehanteerd en nog steeds, dan wel volleybal onder de heerschappij van de Mexicaan Dr. Rubén Acosta. Die overigens helemaal geen dokter was maar ooit ergens een eredoctoraat had gekregen en zich zo liet noemen.

Onder de watch van Acosta is beachvolleybal ooit olympisch geworden. Een van de voorwaarden om de sport in Atlanta op de het programma te krijgen, had betrekking op de kleding. De trekking mochten in wijde shorts en tanktops, de vrouwen moesten in bikini

Beachvolleybal was al een hele tijd erg populair in de VS en werd steeds populairder. Het was de enige Amerikaanse balsport met betere kijkcijfers voor de vrouwen dan voor de mannen, waardoor de commercials voor de vrouwenfinales duurder waren dan voor de mannenfinales

De New York Times deed dat destijds onderzoek naar. Zij kwamen tot de vaststelling dat het publiek bij beachvolleybal voor vrouwen voornamelijk bestond uit - ik citeer - "niet al te hoog opgeleide mannen van middelbare leeftijd die met één hand rond een Budweiser en met de andere aan de crotch (het kruis) ongehinderd naar bezwote, half-naakten het zand rollen en vrouwenlichamen kunnen kijken". En als hun vrouw er iets van zei, konden ze argumenteren dat ze naar topsport keken.

Laatst was er beachvolleybal in Qatar. Een bikini dragen in volle openbare glorie en dat op tv uitzenden in een moslimland, lag wat lastig. De meeste teams opteerden voor een bodysuit. Straks in Tokio blijven evenwel de kledingvoorschriften gelden zoals die door Acosta ooit zijn uitgevaardigd: de bikini mag op de heupen niet breder zijn dan zes centimeter. Dat heeft niets vandoen met technische, fysieke of andere sportieve regels, maar alles metexploitatie van de sport.

Nooit begrepen waarom vrouwen in al te nauwsluitende, niet altijd flatterende maar vooral weinig verhullende outfits aan sport doen en mannen niet